

MAREK SLABEJ

Otázka porozumenia

Rassfieh sa upokojil a jeho poltonové telo, vznášajúce sa v nádrži s kvapalinou, sa prestalo triasť. Už vedel, že prežije aj to, čo sa stalo. Išlo o síce nepravdepodobnú, no predsa len normálnu fyzikálnu anomáliu. Obrovská hviezda, kolabujúca do čiernej diery, zdeformovala časopriestor a vytvorila lievik, pascu, ktorá nasala jeho loď. Tá skončila o tri parseky ďalej, ale našťastie mimo zóny smrti, z ktorej by nevyhnutne musela padnúť za hranicu singularity. Opravy nebudú rýchle, ale nakoniec sa dostane naspäť k Roju. Na tom jedinom teraz záležalo.

Rassfieh zložil svoje predné končatiny, rozťahol plutvy a nechal sa nadnášať v medzihviezdnom tichu, pokorne čakajúc, kým automatické systémy dajú všetko do poriadku.

Nasledujúce dni strávil v polokomatóznom stave tak, ako jeho prapredkovia, keď sa snívajúc nechávali unášať morskými prúdmi na materskej planéte – pred tým, ako začali žiť medzi hviezdami. Zo sna ho prebral tichý, no neústupčivý zvuk alarmu. Neveriaco pozrel na údaje. Muselo ísť o obrovskú náhodu, ale gravitačný lievik zjavne vtiahol ďalšiu loď a vyhodil ju neďaleko tej jeho. Zopár funkčných sensorov začalo zbierať údaje o prišielcovi.

Nová loď bola neznámej konštrukcie. Roj nemal priateľov, ani spojencov a s takýmto typom sa nikdy nestretli. Takže to nebol starý, ale nový nepriateľ.

Dobrou správou bolo, že loď vyzerala technicky zaostalejšia, než tá jeho. Jedna z hlavných obáv bola, že Roj narazí

na nepriateľa, ktorý bude neprekonateľne pokročilejší. Pohon však mala na základe antihmoty, čo mohol byť problém. O druhu na jej palube však nezistil nič. Rozhodol sa dať senzorom ešte nejaký čas – až potom skúsi *vidieť/môcť/skrz* aby odhalil viac.

Práve objavil nový druh. Uvedomoval si, že na prvý kontakt nie je tou najlepšou osobou. Táto úloha bola vyhradená len najskúsenejším a špeciálne vycvičeným jedincom, nie pilotom, bez akékoľvek tréningu. Ale viac než riziko, mohla to byť príležitosť. Nie len pre neho samotného, ale aj pre celý Roj.

•••

Prvé čo Erik Sommer pocítil, bola bolesť. Vlastne bolesť bola jedinou vecou, ktorú cítil – agónia vychádzajúca z každej bunky jeho tela, kŕč ochromujúci myseľ. Ušla nekonečná chvíľa, kým cez stenu bolesti prenikol závan čistého kyslíka a zaplnil mu pľúca. Ďalšia úľava prišla, keď z infúzie začalo do jeho tela prúdiť – bolo mu jedno čo, ale pomáhalo to. A potom dokázal sformulovať prvú súvislú myšlienku: Nenávidím dehibernácie.

Trvalo ešte hodnú chvíľu, kým začal naozaj vnímať svoje okolie. Nad hlavou mu blikalo niečo oranžové. Oranžová bola zlá – nie taká zlá, ako červená, ale stále dosť zlá. Oranžová znamenala poplach.

Skláňal sa nad ním zdravotník, ktorého strhaná tvár ukazovala, že sám sa z hibernácie prebral len pred krátkym časom. Prirodzene, počas letu bola celá posádka zmrazená a prebudiť sa mali až po prílete do cieľa. Alebo keby sa niečo cestou pokazilo.

„Ste v poriadku,“ oznámil zdravotník. „Už ste to zažil, viete čo máte robiť. A ak môžete chodiť, hláste sa vo veliteľskej miestnosti.“

Erika čeluste stále neposlúchali a ledva artikuloval: „Čo sa deje?“

„Viem len to, čo vy,“ zdravotník hodil hlavou smerom k blikajúcej kontrolke. „Nejaká nehoda. A mimochodom, ani náhodou ešte nie sme pri Targuene.“

„No to je výborné. Kde je Veronique?“

„Má dehibernačný šok, musela zostať na infúzii. Bude v poriadku, len jej dajte trochu času.“

Erik prikývol a pokúsil sa dať neisté nohy do pohybu. Dehibernačný šok bol normálny, nedalo sa mu predchádzať, ani sa naň špeciálne pripraviť. Nebýval životu nebezpečný, len nepríjemný a zostávalo iba dúfať, že nebude trvať niekoľko dní. No Veronique Zheng bola žena tvrdá ako skala, takže Erik len prisvedčil a odkrival, pridržiajúc sa steny.

Okrem troch ďalších členov posádky v šoku, sa zhromaždili všetci – pätnásť mužov a žien. *María Hellar* mala v skutočnosti na palube oveľa viac ľudí. Štyri stovky kolonistov na ceste na Targuen, ale tí zostávali zmrazení vo svojich kójach.

Kapitán Van Trangh, nevysoký a nervózne pôsobiaci Vietnamec, sa postavil.

„Ako ste všetci pochopili, stala sa nám nehoda,“ začal chrapľavým hlasom. „Blízka čierna diera ovplyvnila našu trasu viac, než predpokladali výpočty, a odklonila nás od smeru. Nie sme v ohrození života, *María* má poškodený pohon a niekoľko základných systémov, ale nejde o nič neopraviteľné. Vzhľadom na gravitačné turbulencie nie je možné vyslať správu na Zem, no s troškou šťastia môžeme loď sprevádzkovať už za niekoľko dní.“

Erik počúval bez výrazu na tvári. Ak je loď poškodená, jeho a Veronique sa to netýkalo. Pre celú posádku okrem kapitána boli len administratívni pracovníci, kancelárske krysy dohliadajúce na priebeh cesty.

„A potom je tu ešte niečo,“ dodal Van Trangh. „Máme spoločnosť, a nie sú to Quadda.“ Povedal to nevzrušeným hlasom, akoby čítal hlásenie o stave kuchynských automatov, no jeho slová mali efekt ako vhozený granát.

Tichý šepot, ktorý sa predtým rozšíril medzi posádkou, skončil ako uťatý. Ľudia zatiaľ stretli len jednu mimozemskú rasu – aj keď vedeli, že vo vesmíre musia existovať aj ďalšie. Toto bol teda nefalšovaný prvý kontakt. Síce už druhý ale ani ten prvý nebol bezproblémový.

„Naše detekčné kapacity sú minimálne, ale určite to je loď, s ktorou sme sa nikdy nestretli a ani sa nepodobá na nič známe. Pravdepodobne sa sem dostala tak, ako my a podľa emisií energie je aspoň čiastočne funkčná. Kto je na palube nevieme. Vyslali sme štandardný informačný balík pripravený pre takéto situácie, a čakáme na odpoveď. Nemáme dôvod očakávať nepriateľské aktivity, čiže naša úloha sa nemení. Opraviť loď a zatiaľ skúsime nadviazať komunikáciu.“

Po rozchode chytil Van Trangh Erika za ruku: „Musím s vami hovoriť osamote, v mojej kajute,“ povedal potichu.

„Mám jednu otázku, pán Sommer,“ nadviazal, keď osameli. „Tá loď je od nás vzdialená dvadsaťsedemtisíc kilometrov. Aký je váš dosah?“

Erik prikývol. Hneď ako začul prvé slová o neznámej lodi, predpokladal, že k podobnej žiadosti dôjde.

•••

Rassfieh zanalyzoval vysielanie, ktoré prišlo z neznámej lode. Nešlo o nič prekvapujúce – základné údaje o druhu, ale podané natoľko opatrne, aby neprezradili nijakú slabinu. Kód umožňujúci dorozumenie viacerými spôsobmi. Bežné pozdravy a uistenia o priateľských úmysloch. Rassfieh sa síce s iným druhom nikdy nestretol, posledných nepriateľov

Roj zničil dávno pred jeho narodením, ale historické databázy boli jednoznačné. A práve záznamy ukazovali, že nikto, ani tie najagresívnejšie a najnebezpečnejšie druhy, pri prvom kontakte nekričali na všetky strany: „Ideme vás zabiť a vyhlaďiť.“ Všetci sľubovali mier a priateľstvo. Rozhodujúce zostávalo to nevyslovené.

Prístroje zistili čo mohli, takže ak sa chcel Rassfieh dozvedieť viac, musel *vidieť/môcť/skrz*. Nebol trénovaný na iné druhy a obyčajným jedincom, ako on, bolo dokonca zakázané túto schopnosť používať, no nebol tu nikto iný, kto by to urobil zaňho. A navyše bol zvedavý.

Nepotreboval žiadnu zvláštnu prípravu, bolo to pre neho ako reflex. V určitej miere mal každý z jeho druhu tento dar. Teraz len zatvoril oči a nechal svoje myšlienky plávať vesmírom. Ten je prázdny a neživý, zatiaľ čo živá inteligencia žiari ako oslepujúce svetlo a priťahuje k sebe. Myšlienky cudzincov našiel v priebehu niekoľkých sekúnd. A potom do nich vstúpil.

•••

„Ste telepat,“ povedal kapitán. „S Veronique Zhang ste obaja telepati. Nie sme ozbrojená loď, tak čo môžeme očakávať od druhu na tej lodi? Dokážete prečítať aj mimozemšťanov?“

„Vzdialenosť by nemusela byť problém,“ zamyslel sa Erik. „Telepatický sken myšlienok sa podaril aj medzi Zemou a Mesiacom. Na druhej strane však nejde o exaktnú vedu a telepatia niekedy jednoducho nefunguje.“

„Teraz to ale skúsite?“

„Skúsím, ale pri mimozemšťanoch sa nedá zaručiť výsledok.“

„To mi postačí,“ zahundral kapitán. „Čokoľvek zistíte nám pomôže.“

„Noví mimozemšťania, počula som správne?“ ozvalo sa od dverí. Stála v nich Veronique Zheng a vyzerala akoby svoju smrť premeškala len o niekoľko minút. Päťdesiatročná čínska miešanka bývala vždy bezchybne elegantná a profesionálne chladná. Teraz, podľa strhanej tváre pripomínajúcej farbou šedú omietku sa zdalo, že zostarla o dvadsať rokov. K ramenu mala pripevnenú nádobu s infúznym roztokom a k predlaktu jej viedla tenká hadička.

„Ako ti je?“ Erik pracoval s Veronique už rok a zistil, že pod chladnou maskou sa skrýva síce rovnako chladný človek, no mimoriadne schopný telepat.

„Žijem, ale cítim sa ako čerstvo exhumovaná. Čo sa deje?“

Erik rýchlo zhrnul to málo čo vedeli, a potom ukázal na infúziu: „Si v stave čítať?“

„Ani náhodou. Ledva zvládam svoje vlastné myšlienky, toto je na tebe. Spoločne sme ich čítali koľko, stovku? Zvládneš aj tohto.“

„Toto teda naozaj robíte?“ zarazil sa Van Trangh. „Nelegálne čítanie Quadda...“

„Radšej sa nepýtajte,“ prerušil ho Erik. Kapitán vedel, že sú telepati, ale predpokladal, že ich úlohou je kontrolovať kolonistov na Targuene a predchádzať podvratnej činnosti. Skutočným cieľom však boli Quadda. Mimoszemšťania telepatiu nepoznali, až kým nestretli ľudí, a ihneď pochopili, do akej nevýhody ich to stavia – a rozhodne sa postavili proti prítomnosti telepatov na svojich svetoch. Ľudia síce naoko súhlasili, ale Targuen bol zvláštny prípad – jediná planéta kolonizovaná spoločne oboma rasami. Dohody a sľuby však neboli dodržiavané od samotného počiatku, a Quadda boli telepaticky skúmaní vždy, keď sa naskytna akákoľvek príležitosť.

Van Trangh obranne zdvihol dlane, „V poriadku, nechcel som vyzvedať. Chcem len dopraviť *Maríu* a pasažierov do cieľa. Ak dokážete vidieť do hlavy emzáka, iné nepotrebujem vedieť.“

„Erik to zvládne.“ Prisvedčila Veronique. O tom, že mimozemské mysle sú také cudzie, že samotné slovo „cudzí“ to nevyjadruje dostatočne, nepotrebovala hovoriť.

„Chápem, že to musí byť ťažké pochopiť niečo také odlišné.“

„Oni nemajú s nami nič spoločné,“ dodal Erik. „Nie sú takmer nijaké styčné body. Čo myslíte, prečo sa nikdy s veľkou slávou nestretávajú delegácie? Pretože je zázrak, že sa vôbec dokážeme na niečom dohodnúť. Väčšina komunikácie je na základnej úrovni – čo chceme, čo nechceme, čo nám majú dať a čo za to dostanú. Myslíte si, že prejavili aspoň raz záujem o Beethovena, Sartra či Picassa? Ani náhodou, je im to dokonale ukradnuté. A to mimozemské, čo by sa mohlo blížiiť pojmu umenie, je nepochopiteľné pre nás. Trebárs také Quaddašské slinenie na kamene. To len médiá vytvárajú dojem, že ich od ľudí izolujeme úmyselne.“

Kedysi, ešte v Akadémii, mu inštruktor dal príklad s ľuďmi. Na Papue-Novej Guiney žijú kmene, ktoré spoločne plodia a vychovávajú deti. Nemajú nijaké manželstvá či partnerstvá. Matka je známa, ale otcom je vždy kmeň, na konkrétnej osobe nezáleží. Keby človek z takéhoto prostredia čítal myšlienky muža, ktorý chorobne žiarli na svoju manželku, čo by uvidel? Manželstvo dvoch ľudí by Papuánec asi pochopil, ale žiarlivosť? Ide o koncept, s ktorým sa nikdy v živote nestretol a nerozumie mu – nemôže chápať, čo znamená. Dokáže len sledovať myšlienky, ale nie ich význam.

„Nezdržujme to,“ povedal. „Budeme potrebovať mobilnú lekársku jednotku. Veronique, dokážeš čítať aspoň mňa, nech mám druhé oči?“

„Teraz ani náhodou. Snáď za chvíľu,“ pokrútila hlavou.

„V poriadku, ideme na to.“

Veronique pripevnila Erikovi na hrud' a spánky elektródy EKG a EEG a on si ľahol na zem.

„To je všetko?“ podivil sa Van Trangh. „Myslel som, že máte na to špeciálne drogy.“

Erik sa zamrvil, hľadajúc pohodlnú polohu. „Stimulanty máme, ale ak to nie je nutné, nepoužívame ich. Sú ako LSD umocnené na stú. Zosilnia schopnosti, ale človek nedokáže rozlišovať čo je realita. A zanechávajú trvalé následky. Budem radšej, ak neskončím ako blabotajúci šimpanz.“

Van Trangh prebehol očami kontrolný panel a zdvihol sa, „Musím ísť dohliadnuť na opravy. Dvere sú zakódované, nikto vás tu nebude rušiť.“

„Bez problémov,“ prikývla Veronique. „Aj tak bude prvý pokus trvať len niekoľko minút.“

Erik zatvoril oči a uviedol sa do tranzu. Ten poznal už od detstva – neskôr sa len zlepšoval a učil ovládať ho. Teraz si vyprázdnil myseľ. Ostatných bdelych členov posádky vnímal ako svietiace hmloviny vo svojej blízkosti. Keby chcel, mohol do ktorejkoľvek z nich vstúpiť, prehrabať sa myšlienkami a spomienkami jej majiteľa, no teraz hľadal niečo vzdialenejšie. Iné.

Niečo, čo bude oveľa ďalej, sediace za obrovskou masou nemysliaceho vesmírneho prázdna.

A potom to našiel. Hmlovinu. Odlišnú, ale i tak povedomú – mysliacu bytosť. Vstúpil do nej.

•••

Rassfieh bol zmätenejší, než si myslel, že by kedy mohol byť. Tí cudzinci boli tak neuveriteľne...*iní*. Valili sa na neho lavíny obrazov a pojmov, nespojených, náhodne usporiadaných, dokonale nepochopiteľných. Miestami pochytil zmysel, ale to len na okamih, a hneď nasledovala ďalšia nezrozumiteľná spleť. Čo horšie, cudzincov bolo veľa. Zo svojho pohľadu ich nedokázal rozlíšiť, vo svojej chaotickosti boli jeden ako druhý. Jeho schopnosť *vidieť/skrz* skákala od jedného k druhému a nikde sa nevedel udržať.

Otvoril oči a niekoľkokrát sa nervózne prevrátil v nádrži.

Cudzincov síce zaradiť nevedel, ale niektoré obrazy boli príliš jasné na to, aby mohlo ísť o omyl. Ich domovská planéta – vodná planéta, obrovské oceány, nekonečné plochy vody. Voda bola základom života. A planéta cudzincov jej mala viac, než si Rassfieh vedel vôbec predstaviť. Vlastne nikto z jeho generácie nevidel vodu inde než v kvapalinovej nádrži. Prešli už celé generácie odkedy mal jeho ľud naposledy možnosť plávať v skutočných moriach. Príležitosť. Srdce mu bilo ako o pretek.

Senzory stále zbierali údaje a Rassfieh pochopil, že jednoznačnú výhodu nemá. Jeho vlastné zbrane a štíty boli stále nefunkčné a pohybovať sa nemohol. Druhá loď nemala nijaké zbrane ani štíty a tiež bola úplne ochromená. Ale mala antihmotový pohon.

Rassfieh počítal. Opravy dokončí oveľa skôr než cudzinci – a potom príde jeho čas. Dovtedy bude nový druh skúmať.

•••

„Ako dlho som tam bol?“ opýtal sa Erik, keď otvoril oči.

„Bez niekoľkých sekúnd rovných desať minút.“ Kým bol v tranze, Veronique nespúšťala oči z EKG a EEG. Bolo priveľa vecí, ktoré sa mohli pokaziť, a ak nemohla čítať Erikove myšlienky, toto bol jediný spôsob ako vedieť, či je v poriadku. „Našiel si ich?“

„Našiel,“ prikývol Erik a zhlboka potiahol slamkou z konzervy s energetickým nápojom. Aj niekoľkominútový telepatický tranz vyčerpával telo ako maratónsky beh.

„Je len jeden,“ pokračoval, keď si vydýchol. „Alebo jedna, jedno, pohlavia som nepochopil. Nemám toho veľa, ale našťastie bol dosť priehľadný. Nijaké Quaddašské halucinácie... Je to vodný živočích alebo obojživelný. Asi to bude ne-

jaký výskumník alebo predsunutá hliadka, či jednoducho loď, ktorá sa oddelila od zvyšku a mala rovnakú smolu ako my.“

„Od zvyšku, takže ich je viac?“

„Celá flotila. Krdel, stádo, roj – tak to označoval. Veľa lodí.“

„Ozbrojených?“ opýtal sa Van Trangh, ktorý prišiel práve včas, aby si vypočul Erika.

„Neviem. Zdá sa ale, že na tých lodiach žijú. Možno multi-generačné lode, ktorými cestujú?“

„Taká flotila by určite bola chránená, ale nemusela by byť automaticky útočná.“

„Ale to nevieme iste,“ pokrčil Erik plecami. „Sú to len prvé dojmy, potrebujem ešte niekoľko skenov.“

„Na prvé čítanie,“ prikývla sa uznanlivo Veronique, „vôbec nie zlé.“

„Obával som sa, že to bude horšie. Snaží sa opraviť loď a dostať sa preč, presne ako my.“

„A mimochodom,“ zapojil sa kapitán, „Keď si už hovoríme dobré správy: zjednodušene povedané, našej lodi vyhoreli poistky a niekoľko systémov je nedostupných. Nejde ale o nič kritické a približne za sedemdesiatdva hodín by sme mali byť v poriadku. Ale jednu vec nechápem. Ten mimozemšťan sa v ani najmenšom nepokúsil s nami komunikovať, z jeho lode nevyšlo našim smerom vôbec nič, na nijakej existujúcej frekvencii.“

„Aj ja som z toho zmätený,“ súhlasil Erik. „Je pri vedomí, takže neviem prečo mlčí. Možno sa nás len bojí.“

•••

Rassfieh chvíľu zvažoval, že cudzincom odpovie, ale nakoniec to zamietol. Mal pripravené dátové balíky, podobné ako ten, ktorý prijal, ale aký zmysel by malo vymieňať si falošné posolstvá? Radšej nechá nepriateľov žiť v planej ilúzii a zatiaľ skúsi zistiť všetko, čo by Roju pomohlo získať výhodu.

Len keby si neboli takí podobní, keby ich nebolo tak veľa. Musí sa lepšie sústrediť.

Nádeje, že z neznámych myslí zistí, kde sa presne nachádza ich vodná planéta, sa vzdal. S hanbou si uvedomoval, že svojimi schopnosťami sa nemôže rovnať elite Roja, trénovanej na *videnie/skrz* iné rasy.

Nemal na výber, cieľovú bytosť si vyberal náhodne. Myšlienok sa dotýkal jemne a opatrne, snažil sa porozumieť každému obrazu. Bolo to ako plávať v mori prerastenom hustými chaluhami – čo síce nikdy nezažil, ale išlo o reflex jeho druhu vrodenný.

Rassfieh pozeral. Zaostril. A *videl/skrz*.

A potom uvidel seba.

A seba...

•••

Erik bol sebaistý. Keď prvý krát v živote nazrel do myšlienok mimozemšťana, utrpel šok, z ktorého sa dostával niekoľko dní. Boli takí, čo sa s cudzími myšlienkami nedokázali vyrovnáť nikdy. Za roky nazbieral dostatok skúseností, aby k akémukoľvek vedomiu pristupoval bez emócií, systematicky ako vedec skúmajúci neznámeho mikróba. Navyše tento mimozemšťan bol ľuďom bližší než Quadda. Tiež bol napätý, neistý a bál sa.

Koncentroval svoje myšlienky. Odfiltroval nezrozumiteľný šum v mimozemskom vedomí a hľadal najjasnejšie procesy prebiehajúce v jeho hlave. Zaostril.

A potom uvidel seba.

A seba...

Kým Van Tranh koordinoval opravy spoza riadiaceho pultu, Veronique sledovala Erikove EEG. Krivka neukazovala nijaké výkyvy, vyzerala ako záznam hlboko spiaceho človeka.

Potom sa zrazu krivka zatriasla. Na chvíľu sa takmer vyrovnala a vzápätí bola nahradená množstvom malých, takmer nepostrehnuteľných vrcholov.

Veronique neveriaco vytreštila oči. „Zrkadlová sieň!“ vykrikla, ale to sa už jedným skokom preniesla k lekárskej jednotke. Ihlu vytrhnutú z predlaktia a striekajúcu krv si nevšímala. „Zrkadlová sieň,“ zopakovala hlasom, kde sa miešal úžas a strach.

„Čo?“ nechápal kapitán.

„Defibrilátor. Musí dostať šok, okamžite!“

Prístroj nastavili na minimálnu intenzitu a po elektrickom výboji sa Erikove telo naplo ako struna a freneticky roztriaslo.

Veronique mu medzi zuby strčila kus kombinézy a snažila sa zabrániť jeho zmietaniu. „Držte ho na zemi,“ vydýchla. „Je to ako epileptický záchvat.“

„Čo je to zrkadlová sieň?“ Van Trangh kľačal Erikovi na rukách a neveril, koľko sily sa našlo v útlom telepatovi. „Čo sa mu stalo?“

„Zrkadlová sieň je, keď sa dvaja telepati čítajú navzájom...“ Vtedy Erik otvoril oči. Popraskali mu v nich snád' všetky žily a vyzerali, akoby boli zaliate krvou. Vytreštil červené buľvy a z úst mu začali vychádzať nekoordinované zvuky.

„To nie je možné,“ porozumeli za okamih. „Do riti, do riti...“ mrmlal.

„Erik, vnímaš ma?“ uchopila Veronique pevne jeho hlavu. „Erik Sommer, počuješ môj hlas?“

„Do riti, do riti, do riti.“

„Erik!“

„Do riti, vnímam!“ ako otočením čarovného kľúča sa Erik prestal triasť. Len na očiach bolo vidieť, aký malý krôčik mu chýba do úplného šialenstva. „Sviniar jeden,“ povedal už normálnym hlasom.

„To boli zrkadlá?“

„Áno boli. Zlámate mi ruky, zlezte zo mňa, do čerta. Bola to zrkadlová sieň. Ten obožiteľník je tiež telepat.“

•••

Rassfieh sa v nádrži neovládateľne víril a narážal do stien. Nebolo to bolesťou, len prevrpaním a nevierou, ktoré rýchlo prerástli takmer do paniky.

Vidieť/môcť/skrz – to vedel len jeho druh. Tí z Roja, nikto iný. Za tisícročia, ktoré strávili cestovaním, ani raz nestretli nikoho iného, kto by to tiež dokázal. Bol to ich dar, prirodzený ako dýchanie alebo plávanie, a zároveň znak nadradenosti nad ostatnými. *Vidieť/môcť/skrz* znamenalo, že jeho ľud sa nikdy nerozpadol na množstvo opustených jedincov tak, ako to videli u toľkých nepriateľských druhov. Ostatní boli slabé a obmedzené stvorenia, navždy zatvorené vo svojich malých predstavách. Žili v disharmónii, ničili seba a svoje okolie – nie ako Roj, ktorý mal jednu dušu a jeden cieľ. Zbytočné živočíšne druhy. Nepriatelia.

Nemožnosť toho, čo práve zistil, spôsobila, že Rassfieh stratil sebakontrolu. Až po chvíli dokázal uvoľniť žiabre zovreté v krči a uvedomil si, čo táto nová informácia znamená. Nič.

Nech cudzinci dokážu čokoľvek, vždy to budú cudzinci – nie Roj. Stále je to nepriateľ, len nebezpečnejší. A ich vodná planéta je stále niekde nablízku.

•••

„Predstavte si to ako telepatickú priepasť,“ vysvetľovala Veronique, kým Erik vdychoval hlboké dúšky z kyslíkového prístroja. „Keď si dvaja telepati v tej istej chvíli čítajú myšlienky, tak každý z nich uvidí sám seba. Ale v sebe uvidí toho druhého, ako číta jeho samotného, kde je opäť ten druhý – a tak ďalej, až do nekonečna. Je to ako tie obrazy, v ktorých je namaľovaný samotný obraz, ibaže tu je to nekonečná slučka. Telepat sa z nej nedokáže dostať sám, preto dochádza k šoku, ktorého výsledkom je bez výnimky mozgová smrť. Najdlhšie

sa bez poškodenia mozgu podarilo prežiť v zrkadlovej sieni asi tri minúty.

„Takže aj ten mimozemšťan je teraz v šoku?“

„Ktovie. Možno sa jeho druh s týmto vie vyrovnáť lepšie – alebo aj horšie.“

Erik niečo povedal, no cez masku mu nebolo rozumieť. „Bude problém,“ zopakoval, keď si ju zložil, „Veľký problém.“

„Pretože je to telepat?“ nechápal Van Trangh.

„To že je telepat nevádí, ale podarilo sa mi z neho prečítať ešte niečo. Ten tvor nemá nijaký záujem byť našim kamarátom. Jediné na čo myslí je ako nás zabiť a vyhladiť.“

Erik sa snažil usporiadať si myšlienky a hlavne dať nejakú súvislú štruktúru tomu čo zachytil, kým padal do zrkadlového labyrintu.

„Hovoril som, že sú ich milióny? Správnejšie by boli miliardy, možno desiatky miliárd. Celá civilizácia na ceste – a cestujú stáročia, možno až tisícročia. Migrujú ako kobyľky. Obsadia planétu, ktorá im vyhovuje, a tú využijú až na úplnú dreň, a potom tiahnu ďalej. Ten mimozemšťan mal v sebe spomienky na množstvo takýchto prípadov z minulosti. A jeho cieľom sú práve pozemské oceány. Ide im o vodu.“

„Ak nás čítal od začiatku, mohol sa dozvedieť čokoľvek,“ zamračila sa telepatka. „Si si istý, že si to videl správne?“

„Sama dobre vieš, ako sa ťažko zachytávajú detaily, ale toto viem určite. Všade mal obrazy Zeme – opakovala sa v jeho myšlienkach stále dookola, bol ňou ako posadnutý. Nemôže poslať správu k svojej flotile, tak ako my – ale keď opraví svoje zbrane, tak ich na nás okamžite použije.“

Van Trangh neveriaco pokrútil hlavou. Bol kapitánom prepravnej lode a nikdy v živote ani nezakopol o bojovú akciu. On, ako aj celá posádka, boli len zálohou pre prípady výpadku automatických systémov. Väčšinu ciest strávili bez prebu-

denia v pokoji hibernácie. „Vari neplatí, že keď dokážeme porozumieť druhej strane, konflikty prestanú existovať?“ začal.

„Na to zabudnite,“ mávol Erik rukou. „Tak to nefunguje. Zrážky a vojny nevznikajú z nedorozumenia, ale pretože jeden niečo chce a druhý s tým nesúhlasí. Nie nepochopenie, ale presný opak.“ Za svoju kariéru telepata vstúpil Erik do mysli stoviek ľudí – vrátane vrahov a násilníkov, ktorých psychózy a poruchy osobnosti boli vlastne jednoduchou, aj keď bolestivou, odpoveďou. Oveľa frustrujúcejšie boli množstvá bežných, normálnych ľudí. Videl a cítil myšlienky duševne zdravých ľudí, pripravených spôsobiť inému bolesť a utrpenie, pričom toto rozhodnutie urobili pri plnom vedomí a veľmi dobre vedeli, čo to znamená. A nemuseli to byť sadisti vychutnávajúci si agóniu. Oni len niečo chceli a boli ochotní bez problémov akceptovať smrť iných. Unavene si počúchal spánky „V prípade tohto mimozemšťana nie je porozumenie cestou k empatii. On tým len hľadá naše slabiny.“

„A nemôžete skúsiť zmeniť jeho názor? Niečo vyslať, aby prestal myslieť na zabíjanie?“

Telepat sa smutne uškrnul, „Podobné veci sa veľakrát skúšali aj na ľuďoch a v kontrolovanom prostredí. Výsledkom bol neúspech – nevieme niekomu vsugerovať iný názor.“

„V tom prípade musíme pokračovať,“ dodala Veronique. „Nemá zbrane, takže nám zatiaľ nemôže ublížiť. Budeme potrebovať aj tú najmenšiu výhodu, aby sme sa z tejto situácie dostali živí.“

„Hlavu mám v jednom ohni,“ ohradil sa Erik. „Neviem, či sa dokážem sústrediť.“

„Mne už je lepšie, budem ťa istiť a čítať ťa – druhé oči. Zachytím to, čo by tebe mohlo uniknúť. On je sám, toto je naše plus.“

Erik uprel na Veronique červené oči, žiariace v strhanej tvári. Vyzeral presne tak, ako sa dalo predpokladať u člove-

ka, ktorý práve prešiel myšlienkovým peklom a len o vlások unikol mozgovej smrti. O tom, čo prežil počas niekoľkých sekúnd v zrkadlovej sieni, nemalo zmysel hovoriť – slová to nedokázali opísať, dalo sa to len zažiť. Vedel, že Veronique raz zostala v podobnej pasci vyše minúty. On sám, v rámci tréningu, tiež prešiel niekoľkosekundovými zrkadlovými sieňami, ale nikdy takto dlho – a nikdy s neľudskou myšliou. Teraz mal pocit, že mu hlava zvnútra vybuchuje, miliónkrát zopakované obrazy seba samého a toho cudzinca prekrývali akúkoľvek inú myšlienku. Pálilo to, a navyše cítil strach.

Veronique zatiaľ programovala automatickú lekárňu. Tá po niekoľkých minútach vysunula tri ampulky s prípravkami vyrobenými podľa práve zadaných receptov.

„Tu máš,“ natiahla ruku k Erikovi. „To ťa postaví na nohy.“

„Koktejl?“ zatváril sa telepat kyslo.

„Je to len sedmička, o sebakontrolu neprídeš.“

Van Trangh zdvihol obočie, „Sedmička?“

„Číslo označuje účinnosť stimulantu,“ vysvetlil Erik. „Nula je voda alebo placebo. Do desiatky sú relatívne neškodné. Maximálna úroveň je tridsať, ale tej by som sa radšej vyhol.“

Erikovi sa nechcelo netelepatovi vysvetľovať o čo ide. Pomocou drogy by sa nestal silnejším, len vnímavejším. Jeho mozog by sa zrýchlil tisícnásobne, no cenou bola strata kontaktu s realitou. A vo väčšine prípadov napokon smrť – a to smrť toho najhoršieho druhu.

Obyčajný človek mohol vidieť len to, ako niekto umiera. On, ako telepat, bol v myšlienkach iného, ktorý si zobral tridsiatku. Bolo to vtedy nevyhnutné, jediná možnosť ako vstúpiť do hlavy teroristov na druhom konci sveta. Erik, ktorý robil telepatovi druhé oči, videl – cítil do najmenších detailov – ako tento na niekoľko desiatok sekúnd zažiaril. Svietil ako supernova, explodoval miliardami myšlienok, množstvom ktoré mnohonásobne prekonávalo možnosti bežného človeka. Prekonal de-

satisíce kilometrov a zistil, čo bolo potrebné. A potom začal vyhasínať... Erik mohol len bezmocne sledovať, ako všetky nápady a idey miznú do nenávratna, pretrhávajú sa nite spájajúce spomienky a emócie. Strácali sa ako zúrivo vygumovaná kresba, až zostala len hmla. Útržky, vzájomne nesúvisiace kúsky toho, čo bolo predtým osobnosťou. Nereagujúce prázdne oči, prúžok slín vytekajúci z kútika úst a v hlave mŕtva púšť.

Erik si vstrekol tri dávky do žily a počkal, kým droga začne pôsobiť.

„Ideme na to,“ ozvala sa Veronique bezvýrazným hlasom. Miešanka teraz pôsobila ako stroj – chladný, bezcitný a zameraný len na jeden cieľ. Erik vedel, že pre telepata je toto jediným spôsobom ako prežiť. Nikdy sa nepoddať emóciám, nikdy nepodľahnúť empatii, všetko vidieť a cítiť – pochopiť dôvody a motivácie – ale nikdy nezačať súcitiť. Vtedy telepat strácal nadhľad.

„Som pripravený,“ zápästiami si pretrel unavené oči a pozrel na Van Tranga. „Držte nám palce.“

Rassfieh robil čo mohol, ale v chaose cudzích myšlienok sa strácal. Nemohol to vedieť, ale v tomto by sa presne zhodol s názorom pozemských telepatov. Tí sa už dávno prestali psychológom a ich snahám o rozoberanie ľudskej psyché smiať. Mysel nemala nijakú štruktúru, poradie, ani systém. Nebolo nijaké hlbšie a vyššie „ja“, len obrovský zmätok – spomienok skutočných aj vysnených, názorov, obrazov, prepojení a myšlienok. To, čo človek bežne považoval za myšlienku, bol len vrchol ľadovca, len zlomok z uragánu, ktorý sa odohrával v mozgu. Rassfieh nemal skúsenosti, aby dokázal stáť proti tomuto vetru.

Podľa klebiet a chýrov šepkaných v tmavých zákutiach bazénov, tam kde mali s priateľmi súkromie, telepatická elita jeho druhu trénovala na živých cudzincoch. Hlboko v najväčších

lodiach Roja, skrytí pred všetkými, ich elita chovala – zozbieraných jedincov z desiatok rás, ktoré za tisícročia porazili a vyhladili. Pestovali ich a rozmnožovali, aby keď to bude nutné, tí najlepší mohli na nich cvičiť, aké to je, prechádzať cudzím myšlienkami. Rassfieh týmto chýrom veril. Bolo by to správne a úplne logické, nutnosť byť pripravený bola prvoradá.

Vedel, že teraz by mu stačilo len čakať, kým sa opraví jeho zbrane – ale ak cudzinci mohli tiež *vidieť/skrz*, nedokázal sa ubrániť. Necítil len strach z neznáma a zlyhania, ale i zvedavosť, fascináciu novým a nepoznaným. A v neposlednom rade prežíval aj dovtedy nepoznanú eufóriu z neobmedzeného používania svojho daru.

•••

„Nemýlil si sa,“ povedala Veronique, keď sa prebrali z tranzu. „Ak sa dostanú k Zemi, sme ďalší na rade.“

„Uhm,“ Erik ležal naznak so zatvorenými očami. „Mal som pocit, že je z nás zmätený. Videla si to tiež?“

„Sme pre neho noví. Akoby telepatiu ovládal úplne prirodzene, ale nebol zvyknutý čítať myšlienky iných. To by mohla byť ďalšia-“

„Dočerta!“ vyskočil Erik náhle. „Čas! Ide mu o čas, to si videla?“

Veronique zamietavo pokrútila hlavou.

„Kapitán,“ obrátil sa Erik na Van Trangha, „ako dlho ešte potrvajú naše opravy?“

„O niečo menej ako sedemdesiat hodín, prečo?“

„Pretože,“ vyslovil Erik pomaly, „On, to stvorenie, si je skalopevne istý, že dokáže svoju loď opraviť oveľa rýchlejšie než my. Možno len za tretinu nášho času – a to by znamenalo, že kým on bude už plne funkčný, my zostaneme ako ochrnutí.“

Van Trangh vyplašene zažmurkal a Veronique sa zamračila, ako sa snažila spomenúť si, či v Erikových myšlienkach zaregistrovala takýto odraz mimozemskej mysle.

„Som si istý,“ nástojil Erik. „Nemýlim sa, len mi chvíľku trvá, kým si usporiadam všetko, čo sa mu preháňalo v hlave.“

„Má pravdu,“ prisvedčila telepatka. „Tiež mi to najprv uniklo. A ešte niečo – naše zbrane. Bojí sa ich. Antihmoty.“

„Antihmota je pohon,“ zaprotestoval kapitán. „Ako som povedal, nemáme nijaké zbrane a vy to predsa musíte vedieť. A to aj tak nič nemení na tom, že nemáme ako urýchliť opravy a dokončiť ich skôr ako tá vec.“

„Jedno po druhom,“ Erik sa zamyslene zahryzol do pery. „Ten mimozemšťan nie je hlúpy a zdá sa, že má oveľa lepší prehľad o našej lodi, než my o ňom. Takže ak sa niečoho bojí, musí mať na to dobrý dôvod a ja mu verím. Rozmýšľajte – je náš pohon použiteľný ako zbraň?“

„Nie. Vlastne...“ zháčil sa Van Trangh, „Teoreticky áno. Môžeme motory preťažiť tak, že z nich vytryskne čistá antihmota. Na túto vzdialenosť, by ho ten prúd pravdepodobne zničil. No ak to spravíme, prideme o motory bez možnosti nápravy.“

„Urobte to,“ prikázala Veronique. Povedala to tichým hlasom, ale zaznela v ňom taká nekompromisná razancia, až sa Van Trangh strhol. „Opravte motory ako prvé a spálte tú loď. V hibernácii môžeme prečkať aj mesiace, kým po nás príde záchrana. Nemôžeme mu dať šancu utiecť.“

Van Trangh nemo prikývol. Telepati mali pravdu a hrozba Zemi bola oveľa väčšia, než riziká z hibernácie pre posádku.

Posádka, uvedomil si smutne. S tými mužmi a ženami žil na jednej palube už dva roky a oni teraz pracovali bez prestávky. Z objavu nových mimozemšťanov boli prirodzene vzrušení, ale hlbšie sa tým nezaoberali – praví pragmatickí astronauti. A o nebezpečenstve, o tom, čo sa odohrávalo na mostíku, nemali ani tušenia.

•••

Vďaka už plne funkčným senzorom mohol Rassfieh sledovať, ako cudzinci pokračujú s opravami – úporne, no zbytoč-

ne. Potom sa v grafoch niečo zmenilo. Len minimálne a nenápadne, no stačilo to, aby sa mu vyplašene zovreli žiabre. Cudzinci nasmerovali všetku svoju energiu a snahy na opravu motorov. Vypustil oblak bublín a urobil niekoľko nervózných kotrmelcov.

Prečo to robia? Pochopili, že takto ho môžu poraziť? A prišli na to sami, alebo si to prečítali v ňom?

Opäť ho zaplavila bezradnosť. Ak cudzinci prečítajú každú jeho myšlienku, ako si môže zachovať pred nimi náskok? Teraz navyše ani nedokázal vypočítať, čo bude prvé v prevádzkyschopnom stave – jeho zbrane, alebo cudzinecká antihmota. Mal však ešte jednu možnosť. To, čo ešte nikdy neurobil, ale veľmi dobre vedel, ako to spraviť.

Jeho dar nebol len *vidieť/skrz*, bolo tam aj to rozhodujúce „*môcť*“. A cudzinci sa o toto ani nepokúsili, nevedeli to. Predsa len, neboli Roj, nemohli byť rovnako dobrí.

Bude to jednoduchšie, uvedomil si. Nebude sa musieť prehrabávať množstvom obrazov a blúdiť v nich, postačí len odhaliť základ – tú najnižšiu úroveň rozumu a bytia. A čo lepšie, nemusí sa na to nijak osobitne pripravovať. Bude to rýchle.

Priamočiare.

Môže sa cudzincov zbaviť jedného po druhom.

•••

Alarm na ovládacom pulte zavil a ozval sa nervóznym hlasom: „Pane? Millerovi sa práve niečo stalo a omdlel...“

Van Trangh pohľadom prebehol rozpis opráv. Väčšina posádky pracovala pri motoroch, ale Miller bol v oddelení podpory života.

„Čo sa stalo? Nehoda?“

„Nie pane. Z ničoho nič len spadol na zem. Tep má nitkovitý, dych plytký a na nič nereaguje.“

Veronique oči sa stretli s Erikovými.

„Mal príznaky dehibernačného šoku?“ Po negatívnej odpovedi sa rázne zdvihla. „Musíme ho vidieť.“

„Môže to mať niečo spoločné s tým mimozemšťanom?“ zneistel kapitán.

„Štyri hodiny ho čítame – vieme, že sa na niečo sústreďuje, no nevieme čo presne robí. Možno nejde o nič a náš muž odpadol z úplne bežného dôvodu, ale musíme si byť istí.“

„Vari je možné... telepaticky niekomu ublížiť?“

„Veď práve,“ povedal Erik, „nie je to možné.“

Miller ležal na zemi v stabilizovanej polohe a nereagoval na svetlo ani bolesť. Dýchal, ale to bolo všetko.

Keď sa k nehybnej postave Erik s Veronique sklonili a priložili svoje hlavy k jeho, zdravotník prekvapene zažmurkal: „Vy ste telepati?“

Erik sa len veľavýznamne uškrnu. Na prečítanie človeka ležiaceho na dosah ruky mu stačilo menej ako minúta. Potom oči opäť otvoril, či skôr ich vytreštil v úžase a hľadel na Veronique, ktorá mala na tvári rovnako nechápajúci výraz.

„Nemá Alef.“ hlesol Erik. „Nemá nič, nijakú bázu, len absolútne prázdno.“

„Čo je to Alef?“ nechápal zdravotník.

„To predsanie je možné,“ namietla Veronique. „Každý má Alef, nedá sa ho jednoducho vypnúť...“

„Čo je to ten Alef?“ pridal sa kapitán. „Čo sa stalo Mille-
rovi?“

„Alef je základ,“ zamrmlal neprítomne Erik. „Báza, najnižšia forma nevedomého myslenia. Ľudia ju majú už ako niekoľkomesačný plod a zostáva aj zopár minút po smrti. Alef majú pacienti v kóme, aj po vážnom zranení mozgu. Každý má Alef, bez výnimky.“ Bezradne rozhodil rukami:

„Ale Miller túto vrstvu nemá. Znie to nemožne, ale – on je prázdny. Vymazaný do posledného náznaku myšlienky.“

•••

Na vypnutie cudzincov Rassfieh nemusel rozumieť a hľadať súvislosti. Stačilo mu nájsť prepojenia myšlienok, a potom ich sledovať hlbšie... a hlbšie. Nezaoberal sa tým, v koho hlave je, sústreďoval sa len na neustále klesanie. A tam dole našiel úplne dno rozumu. Tryskajúci gejzír chaotických atomizovaných protomyšlienok. Na jednej strane gejzíru nebolo nič – a na druhej strane žiaril rozum. Pre neho to bol inštinktívny akt, skrátka ten gejzír zastavil. Tak ako to robili jeho praprapredkovia, keď sa na domovskej planéte museli brániť omnoho silnejším predátorom. Zbavil sa jedného nepriateľa, s ďalšími to bude už jednoduchšie.

A to znamenalo, že antihmotových motorov premenečných na zbraň sa nebude musieť obávať.

•••

Obaja telepati sa namáhali, ale bezúspešne. Erik už nepočítal dávky drogy, ktoré si vstrekoval do žíl, príliš dobre si uvedomoval, že teraz si nemôže dovoliť nijaký oddych ani zlyhanie. Zabiť myslenie je predsa nemožné, opakoval si – ale mimozemšťan to nejako dokázal.

Nápad skúsiť mu vsugerovať niečo – či už priateľstvo, alebo strach – rýchlo zavrhli. Vnuknúť myšlienku bolo taktiež nemožné, akákoľvek komplikovanejšia konštrukcia by sa okamžite rozpadla vo víchrici myšlienok. Preniesť vedeli len jednoduché obrazy a aj to len na vzdialenosť dotyku.

„Dostal Gabrielovú,“ oznámil hrobovým hlasom Van Trangh. Gabrielová bola už štvrtá. Erik skontroloval čas. Medzi prvou a druhou obeťou uplynulo tridsaťjeden minút. Medzi druhou a treťou dvadsaťpäť. A Gabrielovú dostal už po pätnástich. Mimozemšťan sa zlepšoval až príliš rýchlo.

„Takto o chvíľu vymaže všetkých.“ Kapitán mal v hlase hrôzu.

„Viem. Rozmýšľam,“ odsekla Veronique. Potom sa obrátila na Erika: „Myslíš, že má stále problém nás rozoznať od seba?“

„Pravdepodobne áno. Zdá sa, že udiera náhodne.“

„Výborne,“ telepatka zaborila pohľad do Van Tranga. „Kapitán, tých štyristo pasažierov-“

„Čo s nimi?“

„Okamžite ich prebudte. Všetkých.“

Van Trang otvoril ústa v otázke, ale potom pochopil. Erik nemusel byť telepatom, aby rozumel boju, ktorý prebehol v jeho vnútri. Kapitán si situáciu veľmi dobre uvedomoval, ale aby urobil to, čo bolo racionálne nevyhnutné, musel sa zbaviť ilúzie. Nie o ľuďoch, ale o sebe samom.

„Poznáte naše právomoci,“ povedal Erik potichu. „Viete, že tento príkaz môže vydať aj Veronique, alebo ja.“ Keď už nič iné, aspoň mu uľahčí rozhodovanie.

„Len návnady,“ vzdychol si kapitán smutne a prešiel k mikrofónu. „Posádka pozor,“ ohlásil o chvíľu zastretým hlasom. „Spúšťame núdzovú dehibernáciu všetkých pasažierov. Lekársky personál zabezpečí ich prebudenie a následnú kontrolu. Pasažieri v žiadnom prípade neopustia svoje kóje. Ďakujem.“

Erikovi bolo kapitána, ktorý teraz vyzeral ako kôpka nešťastia, vlastne ľúto. Vo svojej práci mohol byť dobrý, ale nebol to nijaký hrdina a v kritickej chvíli zvíťazila podvedomá túžba, aby zodpovednosť prevzal niekto iný. Aby to nemusel byť on, vo svojich očiach dobrý človek, kto vyberie menšie zlo.

•••

Rassfieh mal predstavu o hierarchickej štruktúre cudzincov a bol by najradšej, keby sa mu podarilo *vypnúť* ich ve-

liteľa. Alebo tých dvoch telepatov. Nechcel však strácať čas náročným rozpoznávaním zameniteľných individuí, tak sa zachytával vždy toho, ktorý sa vyskytol ako prvý cieľ.

Potom, v priebehu niekoľkých okamihov, odrazu hmloviny cudzích myslí vybuchli a zastreli mu svojím množstvom zrak. Až po chvíli pochopil, čo sa stalo – zdráhal sa tomu uveriť, ale tieto stvorenia prepravovali príslušníkov svojho druhu zmrazených ako mäso, akoby to boli obyčajné zvieratá. O dôvode prečo ich teraz prebudili, nemusel dlho rozmýšľať. Chceli ho spomaliť a pomýliť.

Pre neho to znamenalo len jedno – musel cudzincov vypínať rýchlejšie.

A ako si uspokojene uvedomil, oni naozaj nevedeli *vypínať pomocou* myšlienok. Bol v bezpečí.

•••

„Nepoznali strach,“ Erik sa zúfalo snažil zo známych náznakov získať niečo, čo by im pomohlo. „Sama si to predsa videla. Schopnosť telepatie majú všetci a oddávna, možno ju mali skôr, než sa naučili komunikovať iným spôsobom. S takouto mocou ich nemohol nijaký predátor ohroziť – nikdy sa nebáli zlého vlka, pretože aj svorku vlkov mohli odvrátiť alebo rovno zabiť. Nikdy sa nebáli stvorení v temnom lese. Nevidel som v ňom ani stopu spomienky po vzájomných konfliktoch. Telepatická civilizácia by sa aj tomu dokázala vyhnúť a na potlačenie nesúhlasu by používali subtilnejšie metódy. Nebojovali medzi sebou navzájom.“

„Bez strachu a konfliktov,“ zamyslela sa Veronique. „Agresivitu smerujú teda von a sú prehnane sebaistí. Ako nám to pomôže?“

„Strach je kľúčom. Sám o sebe im nie je neznámy, ale nikdy nezažili tú hrôzu, keď sa príslušník vlastného druhu mení na krvilačné zviera...“

„Na čo myslíš?“

„Myslím, že mu rozumiem. Naozaj rozumiem, už chápem čo sú vnútri zač.“

„Vnútri,“ zvrážtila obočie. „Útočná a nebezpečná rasa?“

Erik zúrivo pokrútil hlavou, „Nie, zle sa na to pozeráš. Oni sú vo svojej podstate nepoškvrnení. Nevinní, čistí, nedotknutí, podobne ako mnohí ľudskí vrahovia.“

To už Veronique nedokázala sledovať niť Erikových myšlienok, „Asi som v ňom videla niečo iné, než ty...“

„Je iný, ale otázkou bolo, či tej inakosti dokážeme porozumieť. Je skoro ako človek, ale niečo dôležité mu chýba. Naučiť sa žiť s hriechom a vinou, to civilizácii trvá tisícročia.“

„Ty ho chceš poraziť pocitom viny?“

Erik sa usmial, ale jeho krvavé oči planuli. „Viem čo robím, ver mi. Potrebujem tridsiatku. Riziká poznám, ale toto je jediný spôsob, jediný výstrel. Dám si to najsilnejšie a nalákam ho do zrkadlovej siene. Budem svietiť ako maják, tomu neodolá. Ty budeš vysielat' do *mňa* a ja budem ako retranslačná stanica. Droga to prekrúti a... on tým neprejde. Porozumenie ho zničí.“

„Ale čo prekrúti? Musí byť ešte iný spôsob.“

„Nič iné mi nenapadá a ktorýkoľvek z nás môže byť ďalší. A vysielat' budeš nás. Ľudský svet, našu históriu.“

Veronique prehltna naprázdno, ale vedela, že Erik má pravdu. Pozrela do jeho strhanej tváre vediac, že pokiaľ Erik zhorí, plamene zrania aj ju. Prikývla a na konzole si vyvolala bežné súbory pozemských dejín.

•••

Rassfieh vypínal jedného cudzinca za druhým a bolo to také ľahké. Také *prirodené*. Vtedy jedna myseľ zažiarila ako slnko, sálala svetlo vo farbách, o ktorých ani nevedel, že existujú. To musel byť on – ten cudzinec, ktorý tiež dokázal *vidieť/skrz*. Mohol ho vypnúť okamžite, tak ako iných, ale

keď ho našiel a mal tú možnosť – nemohol si ju nechať ujsť. Zaostril.

Uvidel cudzinca. A seba. A potom peklo.

Erik už prestal vnímať čo je skutočné a čo nie. Jeho myšlienky sa prekrútili ako Escherove obrazy nadopované amfetamínom, hranica medzi realitou a nočnou morou prestala existovať. Posledné zvyšky zdravého rozumu sústredoval len na jediné – nájsť mimozemšťana.

Veronique videla ten maelström v jeho hlave, bolo to krásne, úchvatné a zároveň neodvolateľne konečné. Cez slzy zaostrovala zrak na obrazy, ktoré sa jej mihali na obrazovke pred očami.

Rassfieh nevidel to čo videla a vysielala Veronique. Vnímal to prefiltrované Erikovým mozgom, ktorý sa topil v koncentrovanej esencii šialenstva.

Inuiti palicami rituálne ubíjajú tulenie mláďatá... Starší z Roja udierajú sotva narodené deti po hlavičkách, ich krv a mozog striekajú na pôrodné pláže. Niektorí, nechápajúc čo sa deje, sa namáhavo odrážajú slabými plutvami smerom k moru, ale márne. Tyče dopadajú a drvia im lebky.

Buldozer vysýpa z radlice hromadu vychudnutých ľudských tiel, ktoré padajú do masového hrobu... Ľud Roja sleduje svojich vlastných, ako sa zúfalo zmietajú na plytčine. Slnko im spaľuje kožu, ústa a žiabre sa márne otvárajú, vzduchom sa šíri zápach hnijúceho mäsa. Roj hučí nadšením.

More preplnené odpadkami, hustým hnusom a penou... Obaluje to každého, lepí žiabre, ako žieravina spaľuje oči a ústa. Desiatky tiel plávajú hore bruchami po hladine.

Milióny. Ostatní sa unavene vlečú po piesku, zanechávajú čiernu stopu mazlavej smrti.

Obrovské stroje preosievajú more, berú všetko, pomelú... Mäso a kosti jeho ľudu sú premiešané s chaluhami a planktónom, vytvarované do tabliet, nastrkané do túb. A Rassfieh to prežíva, chutí mu to, je to dobré.

Vidí armády, celé národy svojho ľudu, ako sa vrhajú jeden na druhého, bodajú sa, trhajú na kúsky, spaľujú, vyhadzujú do prázdna, zabíjajú, vraždia.

Uprostred hrôzy pocítil Rassfieh zvláštny pokoj. Už vedel čo sú naozaj títo cudzinci, aj čo musí urobiť.

Neboli obyčajným živočíšnym druhom. I keď vyzerali nevyvinutí, oni boli zlo – to prapôvodné esenciálne Zlo. Bolo v nich, v spôsobe ich života, boli ako infekcia zla, ktorá sa šíri vesmírom. Pochopil čo sa stane, ak sa Roj stretne s týmto druhom – nakazí sa. Celý jeho druh sa zmení, znečistí tou hnilobou, stane sa rovnako žalostným, ako títo cudzinci. Ľud Roja bol lepší, dokonalejší, než ktokoľvek iný a z toho vyplývalo ich právo – nárok na prežitie.

Ostatní v Roji by mu neverili, ani on sám by neveril, že takéto zlo môže existovať. Chceli by cudzincov nájsť a poraziť, ale aj ich chápať, tak ako im porozumel teraz on. Napokon by cudzincom porozumeli, čo by znamenalo skazu všetkých.

Ale vesmír je príliš veľký. Ak sa nebudú navzájom hľadať, môžu sa minúť.

Pokiaľ príde boj, ten už nebude jeho. Rassfieh videl koniec sveta a to mu stačilo.

•••

„Tá loď!“ vykrikol Van Trangh. „Vybuchla, vidíte?“

Veronique nemo prikývla, držiac Erika za ruku. Linka EEG bola dokonale rovná a jeho poslednú súvislú myšlienku zachytila pred minútou. Telepat teraz už len vyhasínal, ako posledné uhlíky v pahrebe.

„Ako ste to dokázali?“

„To my,“ povedala potichu. „V zlomku sekundy sme mu vychrstli to hlavy desaťtisíc rokov našej histórie, so všetkými vojnami, genocídami a smrťou. Zničené ekosystémy na mimozemských kolóniách, planéty rozbité na prach. Bolo to len na okamih, ale Erik sa v ňom nemýlil. Naozaj nedokázal uniesť to porozumenie, ten pocit, že je človekom.“

„Vari sme až takí zlí?“

Veronique smutne pozerala do podlahy.

„A nie je to jedno? Nie sme lepší, ani horší – len sme si už zvykli na to, aké je to byť súčasťou ľudstva.“

•